

UDKAST

Sundhedsstyrelsens bekendtgørelse nr. . . . af 4. maj 1993

Bekendtgørelse om kiropraktorvirksomhed

I medfør af § 7, stk. 2, og § 15, stk. 3, i lov nr. 415 af 6. juni 1991 om kiropraktorer m.v. som ændret ved lov nr. . . . af . . . 1993 fastsættes:

Kiropraktorvirksomhed

§ 1. Kiropraktorvirksomhed omfatter diagnostik, forebyggelse og kiropraktisk behandling af biomekaniske funktionsforstyrrelser og heraf afledte smertetilstande i rygsøgle, bækken og ekstremiteter.

Stk. 2. Ved kiropraktisk behandling forstås manuel behandling af kroppens led. I forbindelse med den kiropraktiske behandling kan kiropraktoren tillige anvende bløddelsbehandling og anden relevant supplerende behandling.

§ 2. En kiropraktor kan i diagnostisk øjemed:

- 1) Foretage relevante kliniske undersøgelser af patienten og
- 2) foretage røntgenundersøgelse.

Stk. 2. Ved brug af røntgenapparater skal kiropraktoren opfylde de til enhver tid af Sundhedsstyrelsen stillede krav til uddannelse, erfaring m.v.

§ 3. En kiropraktor må ikke:

- 1) Udstede eller anvende receptpligtige lægemidler,
- 2) iværksætte fuldstændig eller lokal bedøvelse,
- 3) foretage operative indgreb,
- 4) udtage blodprøve eller foretage indsprøjtninger eller
- 5) i behandlingen anvende røntgenapparat, ultralydapparat, mikrobølgediathermiapparat eller andet apparat, hvis anvendelse kræver særlig tilladelse, medmindre sådan tilladelse foreligger.

Behandling

§ 4. En kiropraktor skal forud for behandling foretage en samlet klinisk vurdering af den enkelte patient.

Stk. 2. Når en kiropraktor tager en patient i behandling skal behandlingen tilpasses sygdommen og dennes lokalisation samt patientens alder.

Stk. 3. Kiropraktoren skal vurdere, om manuel behandling er indicieret, og i hvilken form en manuel behandling skal udføres. Kiropraktoren skal også vurdere, om der skal iværksættes anden behandling.

Børn under 1 år

§ 5. Kiropraktisk undersøgelse af et barn under 1 år omfatter gennemgang af barnets bevægeapparat, herunder testning af motorik og neurologisk undersøgelse. Kiropraktoren skal vurdere, om der foreligger omstændigheder, der gør, at kiropraktisk behandling ikke skal iværksættes.

Stk. 2. Ved undersøgelse af børn under 1 år, skal kiropraktoren især være opmærksom på, at barnet er i tilfredsstillende trivsel, herunder om der er normal vægtøgning, samt at barnet ikke frembyder tegn på infektionssygdom.

Stk. 3. Kiropraktoren skal sikre sig, at den kiropraktiske undersøgelse og behandling ikke afholder forældrene fra den rutinemæssige kontakt til sundhedsplejerske og de regelmæssige undersøgelser hos den praktiserende læge.

Kontraindikationer

§ 6. Bliver en kiropraktor i sin virksomhed bekendt med eller får mistanke om, at en patient har sygdomme eller sygdomstilstande, som kontraindicerer kiropraktisk behandling, skal